

МАКЕДОНИЈА-ВТОРА СВРШЕНИЧКА

По трагедијата кај окрвавените Параловски чукарки, еден од убијците го ограбил војводата Сугарев, за потоа да може да се "јуначи" пред другарите со црвената шамија, во која биле личните предмети на починатиот: џепниот часовник, синџирчето... Тој се пофалил дека лично го убил Сугарев, а всушност војводата имал само една рана в гради, според секавањето на современите и сведоците на настанот. Значи дека потоа бил искасапен.

вотот на Сугарев.

Со пари на Организацијата Борис Сарафов поткупувал многу свои "приврзаници". На ваков начин успеал да го придобие и секретарот на Окружниот комитет во Битола, Петар Лигушев, кој сосема му се предал на врховизмот. Поддршка добил и од Матов и од Татарчев, а во сè тоа учествувала и бугарската влада. Во периодот кога Ѓорѓи Сугарев, непосредно пред трагичното убиство, престојувал во Паралово, Лигушев веќе го остварил својот план за ликвидирање на сите кои му стоеле на патот на неговиот престиж, добро платен од Сарафов. "Случајните" убиства од овој период на Христо Узунов, Никола Карев и Ѓорѓи Сугарев се само дел од неговата злосторничка кариера.

Праведниот Сугарев најавил ревизија на материјалните трошоци на Организацијата, а на оние кои требало да ги провери великодушно им оставал термин во кој тие можат да ги подготват сметките и да го надоместат украденото. Најавувал конспиративна посета на Битола, која и му била последна.

таа чета ги тероризира селата, Сугарев бил револтиран и подготвен да замине.

Писма со иста содржина, со иста маршрута и цел им биле испратени и на ресенскиот војвода, Ѓаконот Евстатиј, и на прилепскиот војвода Крсте Гермов - Шакирот.

Војводата Сугарев тргнал на пат несвесен за пајаквата мрежа која околу него ја сплел Лигушев. Убиството на војводата Ѓорѓи Сугарев кај Параловските чукарки во Битолско, било осведочено и во народната песна која го опишува трагичниот крај на овој истакнат македонски револуционер.

По трагедијата кај окрвавените Параловски чукарки, еден од убијците го ограбил војводата Сугарев, за потоа да може да се "јуначи" пред другарите со црвената шамија, во која биле личните предмети на починатиот: џепниот часовник, синџирчето... Тој се пофалил дека лично го убил Сугарев, а всушност војводата имал само една рана в гради, според секавањето на современите и сведоците на настанот. Значи дека потоа бил искасапен.

Пишува:
Анита ДИМОВА

Опјаниот во народната песна војвода Ѓорѓи Сугарев е роден во 1876 година (според некои извори во 1879), во Битола, како прво живо од вкупно деветнаесетте родени деца во бракот на Коте и Донка.

Малиот Ѓорѓи го завршил централното училиште, а потоа егзархиската гимназија во Битола. Извесно време посетувал и педагошки курс во Солун, каде што се запознал со Гоце Делчев. Ги совладал турскиот, грчкиот, а во извесна мера и рускиот јазик. Учителствувал во битолските села Радобор, Стрежево, Дедебалци и во кичевското село Ехловец, а потоа и во Битола.

Револуционерното искуство го здобил од Никола Русински, на почетокот на 1901 година во Демирхисарско-крушевско-кичевскиот регион. Од 1901 година бил член, а потоа и секретар и војвода на Битолскиот окружен комитет.

ПРОТИВ ВРХОВИЗМОТ

"Во животот на Сугарев има низа преломни моменти

што го определуваат неговото исклучиво аскетско однесување спрема приватното, интимното, секојдневното", анализира Верољуб Андоновски во "Предавства и политички убиства".

"Ретко ќе ја посетува и својата свршеница, учителката Анета Спирова, со која никогаш не ќе стапи во брак, од проста причина што целиот свој краток век ќе ѝ го посвети на својата 'втора свршеничка - Македонија'".

Сугарев учествувал на Смилевскиот конгрес (мај 1903), каде што бил избран за горски началник на пелистерскиот реон. На Конгресот тој се согласил со ставот на Делчев за опасностите од предвременото востание. Сепак, активно учествувал во Илинденското востание и го дал својот максимум за организирање на кренатиот народ.

Сугарев не можел да се помири со фактот дека некој може да му наштети на револуционерното дело. Тој бил задолжен од Организацијата во корен да ги уништува предавствата, уфрлените врховисти, особено приврзаниците на Сарафов, кој подоцна се обидел да доминира со функциите во битолската организација. По востанието, непосредно пред Рилскиот конгрес, агитацијата на сарафистите станала морбидно секојдневие, во кое се нашол и жи-

ТРАГИЧЕН КРАЈ

Очекувајќи ја казната од Сугарев, приврзаниците на сарафистот Лигушев, се подготвувале за ново предавство. Според повеќе извори кои ги наведуваат Ангел Динев и Ѓорѓи Димовски - Цолев, на почетокот на пролетта 1906 година, Сугарев добил писмо од Организацијата да замине во инспектирање на битолското Мориово, каде што во селата се јавила грчка чета. Задача му била да ја уништи или барем да ја разоружа. Присуството на четата било измислено, а од "информацијата" на заговорниците дека